

Zanzibar

- Ubytování: [BOOKING - bungalovy](#)
- Plantáže s kořením, ochutnávky jídla: <https://sisospicefarm.com>

Tady je tedy celistvé vyprávění, jako by ho vyprávěl zkušený a charismatický průvodce Rashid na zanzibarské spice farm. Najdeš v něm vše – vůni, vzpomínku, botaniku i legendu – zkrátka celý život skořice:

—

☐ **Skořice - královna s kůží plnou paměti**

Vyprávění Rashida na spice farm, Zanzibar

„Tady,“ říká Rashid a zastaví se u nenápadného stromku, „začíná moje oblíbená část celé prohlídky.“ Pohladí dlaní kůru a oči mu na okamžik zvlhnou. „Tohle je **skořice. Královna koření**. A jako každá pravá královna – není na první pohled okázalá. Je spíš jako stará moudrá žena, co ví, že největší síla je v tichu a trpělivosti.“

Podívá se na nás a začne vyprávět:

—

☐ **Jak se skořice dostala na Zanzibar**

„Strom skořice nepochází z Afriky. První ho přivezli **arabští obchodníci z Cejlonu**, dnešní Srí Lanky, někdy v 10. století. Ale skutečnou cestu sem otevřeli až **Ománci v 18. století**, když ovládli ostrov. Chtěli z něj udělat **zahradu Indického oceánu** – a povedlo se. Pěstovalo se tu všechno, co vonělo, chutnalo nebo uzdravovalo.“

Rashid se usměje. „Ale skořice si získala zvláštní místo. V arabských textech ji nazývali ‘**darun al-malka**’ – dar pro královnu.“

—

☐ **Každá část voní jinak**

Rashid vezme list a zlomí ho mezi prsty. „Přivoň si. Cítíš to? **List voní zeleně, svěže, trochu po hřebíčku**. Je to jiná vůně než samotná kůra. Když destilujeme listy, máme olej – používá se do mýdel, parfémů, ale i v tradiční medicíně.“

Pak vezme nožik a opatrně sloupne pruh kůry. „Tohle je **vnější kůra**, ale to nejlepší je **lýko pod ní**. To se suší a svíjí do trubiček – přesně ty znáš z kuchyně. Jemná, sladká, voňavá jako polibek v teplém dešti.“

☐ **Jak se pěstuje a co vydrží**

„Skořici **nezaséváme jako semínko**. Rozmnožujeme ji řízký – kouskem větvičky. Tady, ve vlhkém klimatu Zanzibaru, jí to svědčí. Začne růst pomalu, ale jistě. **Sklizeň začíná za 2-3 roky**, ale ty nejlepší, nejsilnější kůry... ty jsou ze stromů starých **8 až 12 let**.“

A víš co? Když strom ořežeš – **neumře**. Jen vyraší nové výhony. Je jako člověk, co si prošel ztrátou, ale rozhodl se znovu růst.“

Rashid poklepe na silnější kmen: „Tenhle je starý asi patnáct let. A ta vůně? Jako víno – **čím starší, tím plnější, těžší, intenzivnější**.“

—

☐ **Nepřátelé a přírodní zákony**

„Ale i královny mají nepřátele,“ poznamená tiše. „**Mravenci**. Lezou pod kůru, a pokud je neodradíš, strom onemocní. A taky **příliš deště** – když kůra nasákne vodou, nejde loupat. Proto sklízíme **po nočních dešti, když je vzduch vlhký, ale strom už osychá**. Kůra se pak odlupuje snadno, jako kabát, který už strom nepotřebuje.“

—

☐ **Na co všechno je - a co si lidé namlouvají**

„Babička říkala, že skořice léčí všechno – od nachlazení až po osamělost,“ usmívá se Rashid. „**Pomáhá opravdu na trávení, proti zimě, někdy i při nachlazení**. Čistí dech. Zahřeje žaludek. Lidi si z ní dělají čaj, dají ji do rýže, do mas, do sladkostí. Ale pozor – **není to všelék**. Někdy lidi přehánějí. Třeba že léčí cukrovku nebo zlomí uhranutí – to je spíš víra než medicína.“

Zvedne kousek sušené kůry: „Ale jednu věc opravdu umí – **zahřát dlaně**. I když jsi sám. A to, příteli, někdy stačí víc než celá lékárna.“

—

☐ **Dar z dlaně**

Rashid se rozhlédne a podá ti kousek kůry.

„U nás se **skořice dává i jako pozdrav**. Jako když někdo přijde z dálky. Nedáš mu ruku – **dáš mu vůni**. Královskou vůni. Protože kdo voní po skořici, ten je vítán.“

☐ **Kořen skořice - skrytý poklad pod zemí**

Rashid se skloní ke kořenům skořicového stromu a nožičkem jemně naruší jeden z nich. „Tady to začíná,“ zašeptá, jako by se bál rušit strom ve spánku. „**Kořen skořice je nejtěžší část stromu**. Nezpívá jako listy ve větru. Nemá barvu jako kůra. Ale má... paměť.“

Přiloží čerstvě odhalený kořen k nosu. „Překvapení, že? Voní po mentolu – jako směs skořice a máty. Je to vůně hloubky, která zároveň probouzí. Někdy mi připomene noci, kdy jsme jako děti běhali bosí v dešti a chladili si nohy v trávě.“

Prstem přejede po narušeném místě. „Tenhle **mentolový tón** není náhoda. Kořen má v sobě jinou chemii než kůra – víc kafru, víc síly. **Na venkově z něj dělali masti proti revmatismu**. Stačilo ho rozdrtit, smíchat s kokosovým olejem a vmasírovat do kůže. Zahřeje, ale zároveň chladí.“

Zvedne obočí a usměje se. „Moje prababička dávala kousek kořene do rohu pokoje – prý **odpuzoval hmyz a zlé duchy**. Komáři to nesnášeli. A duchové? Nevím. Ale v tom pokoji byl vždycky klid.“

Zavře oči, jako by na chvíli slyšel víc než vy. „Kořen se nedává do jídla ani na uvítanou. **Ale když**

potřebuješ ticho, sílu a ochranu - jdeš pod zem. Ke kořenům. Tak jako lidé.“

□ **Hřebíček - slza, co voní i bolí**

(Aisha, průvodkyně na spice farmě, přebírá slovo po Rashidově vyprávění o skořici)

Rashid dokončí své tiché rozloučení se skořicovým stromem a ustoupí stranou. Aisha v zářivém šátku se usměje a zvedne tmavý pupen mezi prsty.

„Znáte královnu koření - teď poznáte **vojáka**. Tohle je **hřebíček**. Voní jako květ, ale bojuje jako válečník.“

Pootočí poupětem v dlani. „Sbírá se v okamžiku, kdy je ještě těsně před rozkvětem - později už ztrácí sílu. Ale správně usušené **se stává zbraní**: ostré, léčivé, nekompromisní.“

—

□ **Příběh psaný vůní**

„Tenhle strom sem nepřišel po dobrém,“ říká Aisha a prochází mezi kmeny. „Portugalci ho **ukradli z Moluk**, Ománci z něj udělali zanzibarské zlato. V 19. století tu stály lodě jen proto, aby odvážely hřebíček. Říkalo se, že **vůně z přístavu omamovala i ryby** - a když loď odplula, moře ji pamatovalo ještě tři dny.“

—

✕ **Oheň ukrytý v pupenu**

Podává vám sušený hřebíček. „Přivoňte. Krásné, že? Teď **kousněte**. Jen malinko.“

Čeká, až vás přejde ta první vlna palčivosti. „To je **eugenol** - jeho srdce. Moje matka mi dávala hřebíček **na bolavý zub**, staří námořníci si ho vkládali **do úst proti špatnému dechu**. A když vás skolí horečka? **Čaj z hřebíčku, zázvoru a citronu**. Funguje i na zlomená srdce - ale tam chce aspoň tři lžičky medu navíc.“

—

□ **Víc než koření**

Zvedne nezralý hřebíčkový klas, ještě zelený. „Suší se na slunci, dokud neztmavne jako noc. Pak ho můžete **dát do koláče, do parfému, do zubní pasty** - nebo **pod polštář**, když vás pronásledují noční můry.“

Mrkne na vás: „Tajný recept na vyhnání duchů vám prozradím... ale až příště.“

—

□ **Talisman**

Na rozloučenou vám do dlaně vtiskne malé plátěné pouzdro. „Nosím je u sebe. Když mě čeká něco těžkého, držím jeden hřebíček v pěsti. **Voní jako květ, ale pálí jako pravda** - a to je přesně to, co nás někdy probudí k životu.“

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

<https://cesty.in/zanzibar?rev=1754533458>

Last update: **2025/08/07 04:24**

